

Moldova în 1857

Vasile Alecsandri

Scumpă Moldovă! țară de jale!
Ah! în ce stare tu ai ajuns!
Lasă-mă a plânge rănilile tale,
Căci până-n suflet mă simt pătruns!

Tu, ce ești bună, dulce, iubită,
Tu, ce ești fiica lui Dumnezeu,
Cum te lovește soarta cumplită!
Cum te îneacă amarul greu!

Lupii, și corbii, și vulpi străine
Fac a lor hrană din corpul tău,
Și tu, Moldovă, plătești cu bine
La toți aceia care-ți fac rău!

O! cât de crunte ș-otrăvitoare
Sunt pentru tine a lor mușcări,
Când ei cu buze sfâșietoare
Răspund l-ale tale dulci sărutări!

Dar mult mai aprig trebuie să fie
Chinul ce suferi, amarul chin,
Când vezi chiar fiii-ți cu dușmănie
Rupându-ți sânul de amor plin!

Mamă duioasă, tristă, în cădere,
Cu agonie mâinile-ți frângi,
Și nu-ți rămâne nici o putere,
Nici glas, la lume ca să te plângi!

Când ridici fruntea, jos în țărână
O împinge, o calcă dușman picior!
Când ridici glasul, o cruntă mână
Îi curmă-ndată geamătu-n zbor!

Dar cât va bate inima-n mine,
Eu în veghere la luptă-oi sta,
Și, cu tărie, eu pentru tine
În fața lumii voi protesta!

Pentru coroana-ți de suverană,
Pentru-al tău nume și al tău drept
Eu înfrunța-voi hidra dușmană

POEZII ONLINE

Ș-un scut ți-oi face din al meu piept!

Voi zice ție: Mamă-ntristată!
Prinde la suflet înviator,
Căci tu scăpa-vei de munci odată
Și-i avea parte de viitor!

Las să te prade hoții în taină,
Să urle lupii în urma ta.
Lasă-i să rupă mândra ta haină...
Haină mai mândră tu vei purta!

În zadar răii vor în orbire
Cereasca lege a-mpotrivi.
Cerul voiește a ta mărire,
Și tu, Moldovă, mare vei fi!

În zadar cearcă ei să ridice
Un zid pe Milcov, despărțitor.
Cădea-va zidul, și tu, ferice,
Vei fi unită cu a ta sor.

Căci tot se află în Românie
Inimi aprinse de-un sacru dor,
Ce vor românul ca să re-nvie
Mare, puternic, ca dorul lor!

E scrisă-n ceruri sfânta Unire!
E scrisă-n inimi cu foc ceresc!
O! Românie! I-a ta mărire
Lucrează brațul dumnezeiesc!

Voi zice, zice până la moarte
Celor ce-s dușmani neîmpăcați:
O! voi, unelte de rele soarte
Pentru românii ce vă sunt frați!

Voi, care înșivă cu-a voastre mâine
Mormântul țării l-ați pregătit,
Ș-ați mușcat mâna ce vă dă pâine,
Și-ați rănit sânul ce v-a iubit!

Voi, care țării plătiți cu ură
Când ea vă cheamă dragii săi fii,
Uitând Dreptate, Lege, Natură,
Uitând că înșivă aveți copii,

Blestemul țării tunând să cadă

POEZII ONLINE

Pe capul vostru nelegiuit!
Blestem și ură! Lumea să vadă
Cât rău în lume ați făptuit!

Fie-vă viața neagră, amară!
Copii să n-aveți de sărutat!
Să n-aveți nume, să n-aveți țară,
Aici să n-aveți loc de-ngropat!

Și când pe calea de veșnicie
Veți pleca serbezi, tremurători,
Pe fruntea voastră moartea să scrie:
Dușmani ai țării! Cruzi vânzători!